

„Önmagad tükrében” tehetségműhely

ÖSSZEGZÉS

Az „Önmagad tükrében” pályázat keretében 2015. 05. 15.-2015. 06. 07. tartó időszakban az FM KASZK mind a négy Intézményéből 4-4, összesen 16 diák vett részt alkotói-önismereti foglalkozásokon. A öt fiú és 11 lány, többségükben 9-10. osztályosak, a diákönkormányzat tagjai.

Központi téma az önismeret, énkép, önmegvalósítás, személyiségfejlődés volt a különböző művészeti ágak megközelítési módjainak segítségével.

Mint egy kirakós játék elemei, úgy kapcsolódott egymáshoz a képzőművészet, irodalom, zene, filmművészet, fotó, tánc, színház... Mind más-más aspektusát villantva fel külső és belső világunknak. Kifejezett célunk volt, hogy a diákok számára önismereti lehetőséget is nyújtsunk, egyfajta kapaszkodót az egyre bonyolultabb környezeti hatásokra.

A művészetek mellé önismereti módszereket is segítségül hívtunk. Komplex művészeti terápia, meseterápia, mackóvarrás, önismereti játékok. De egyre inkább nyilvánvalóvá vált, hogy bármihez nyúltunk, legyen az film, fotó, kiállítás, mind egyre közelebb vitt a világ és önmagunk megismeréséhez.

Három alkalommal folyamatos, egész napos alkotómunka volt ebédszünettel, egy-egy alkalommal kiállítás és táncszínházi látogatás tette gazdagabbá a programot.

A legnagyobb nehézséget a szervezési feladatok és az idővel való gazdálkodás jelentették. Négy intézmény iskolai tevékenységéhez próbáltunk zökkenőmentesen illeszkedni, órarendekhez, iskolai programokhoz, helyszínekhez.

A rendelkezésre álló idő alatt szerettünk volna minél többirányú élményt nyújtani a diákoknak. Azt láttuk előre, hogy intenzív behatások érik majd a diákokat és rugalmasan kell igazodnunk életkori és egyéni sajátosságokhoz. Folyamatosan nyomon követtük a gyerekek teherbíró képességét, motivációját.

A tapasztalatok azt mutatták, hogy minél kisebb csoportban dolgoztunk, annál eredményesebbek voltunk. Élménynyújtásra alkalmas egy 16 fős csoport, de mélyebb önismereti folyamatot vezetni 8-10 fővel lehet igazán összeszedetten.

Ennek ellenére feledhetetlen élmény volt szerintem mindnyájunknak.

Kezdve a kezdeti ráhangolódástól fokozatosan alakult ki az egymásra figyelés. Lefektettük a csoportszabályokat, majd próbáltuk betartani. Először megtanultuk egymás nevét. Majd elkezdtünk játszani. Egyszerre figyeltünk egymásra és saját magunkra. Megismerkedtünk különböző eszközökkel. Akvarellfestékekkel, pasztellkrétával, agyaggal, montázzsal, stb. Hallgattunk verset, klasszikus zenét és alkottunk. Először csak kikevertük a színeket. Amiből már elsőre festmények lettek. Az agyag pedig szobrokká formálódott a kezünk között. A mese

1106 Budapest, Maglódi út 4/B

újából a gyerekkorunkba varázsolt. A film a nem is olyan távoli múltba. A kiállítás pedig egy olyan világba, ami nem is olyan félelmetes, mint ahogy eddig hittük.

Tulajdonképpen ismerkedés. A világgal és önmagunkkal. Minél közelebb megyünk, annál kevésbé félelmetes. Egyre közelebb kerültünk egymáshoz, és a természethez.

A diákok közül voltak, akik már maguk is művelői valamilyen művészeti ágban, de legtöbbjük hosszú idő óta most fogott újra ecsetet a kezébe, vagy először volt táncszínházi előadáson. Ez a közös nyelv azonban lehetővé tette, hogy mindenki önmagához képest tudjon fejlődni. Fontos volt a biztonságos légkör, amelyben egyre bátrabban mertek megnyilatkozni. Legnehezebb számukra az érzelmeik megfogalmazása és a tudatosodási folyamat volt. Először még címet adni is nehéz volt egy-egy alkotásnak, ill. elfogadni, ahogy formálódik a kezünk között. Leírni, megfogalmazni naplószerűen a gondolatokat is küzdelmes volt. Később már meg merték osztani egymással fájdalmukat-örömüket, barátságok szövődtek, ott maradtunk foglalkozás végén, „csak úgy” beszélgetni.

Egyre nagyobb örömeiket lelték abban, hogy újabb és újabb alkotások kerültek ki a kezük közül és egyre magasabb gondolatok fogalmazódtak meg.

Amivel mindnyájan nehezen küzdünk meg, elfogadni azt, amivel nehézségünk van. Volt, akinek a festés, volt, akinek az agyag, volt, akinek a film jelentett megpróbáltatást. Ezt ki is fejezték. Volt, hogy leírták, volt, hogy nem mindig tudtak részt venni. De a problémával való megküzdés előrevivő volt.

Többségüknek a legnagyobb élményt a csapattá formálódás jelentette. Egymásra való odafigyelés, elfogadás, biztonság. Nekem, csoportvezetőként is ez volt a legnagyobb élmény.

Valamint annak megtapasztalása, hogyan csendesedik el és mélyed bele az alkotómunkába újból és újból 16 kamasz, úgy hogy megszűnik számukra a külvilág egy időre.

A program arra adott lehetőséget, hogy rávilágítson a művészetek és az önismeret jelentőségére, mind a diákok, mind a felnőttek életében.

A diákok arra is felhívták a figyelmet alkotásaikkal, hogy szükség van támogató segítségre, segítő szakemberekre folyamatosan az oktatásban. A mentálhigiénés megsegítés és kultúra szerves és természetes része legyen az iskolai életnek, hogy a családok örömtelibb életet tudjanak élni és a diákoknak lehessen jövőképük.

Köszönöm, hogy részese lehettem a programnak. Nagy segítségemre voltak kollégáim és diákjaim.

Budapest, 2015. 06. 23.

Kárpáti Edit
Fejlesztő pedagógus